

Dosarul nr.2ra-298/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Central, judecător: R. Țurcanu
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău, judecători: A. Bostan, A. Pahopol, V. Negru

DECIZIE

10 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Oleg Sternioală
Ala Cobăneanu
Galina Stratulat
Dumitru Mardari
Svetlana Filincova

examinând admisibilitatea recursului declarat de Tatiana Mereuță, reprezentată de avocatul Igor Selchin,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Tatianei Mereuță către Veaceslav Perciun cu privire la partajarea averii în devălmășie și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 02 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Tatiana Mereuță, reprezentată de avocatul Igor Selchin și menținută hotărârea din 05 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central de admitere parțială a acțiunii,

constată:

La 22 martie 2017, avocatul Igor Selchin, în interesele Tatianei Mereuță, a depus cerere de chemare în judecată către Veaceslav Perciun, prin care a solicitat desfacerea căsătoriei, stabilirea domiciliului copilului minor și încasarea pensiei de întreținere.

La 24 mai 2017, prin cerere suplimentară, a solicitat și partajarea averii comune în devălmășie și anume, a apartamentului XXX din str. XXX, precum și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin încheierea din 14 februarie 2018 a Judecătoriei Hîncești, pretenția a fost separată, iar cererea de chemare în judecată înaintată de Mereuță Tatiana către Perciun Veaceslav, privind partajul averii comune în devălmășie, a fost strămutată spre judecare la Judecătoria Chișinău, sediul Central.

În motivarea acțiunii înaintate, Mereuță Tatiana a indicat că, dânsa și Perciun Veaceslav sunt coproprietarii a câte ½ cote-părți ideale pentru fiecare din bunul

comun – apartamentul nr. XXX cu suprafața de XXX m², situat în XXX, înregistrat în Registrul bunurilor imobile cu nr. cadastral XXX și a încăperii nelocative cu suprafața de XX m², situată pe aceeași adresă, înregistrată în Registrul bunurilor imobile cu nr. cadastral. XXX.

Prin hotărârea din 05 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, acțiunea a fost admisă parțial, s-a dispus partajarea bunului imobil în devălmășie - apartamentul nr. XXX, situat în XXX, înregistrat în Registrul bunurilor imobile cu nr. cadastral XXX, atribuindu-i Tatianei Mereuță $\frac{1}{4}$ cotă-parte ideală, iar lui Perciun Veaceslav $\frac{3}{4}$ cotă-parte ideală; s-a partajat bunul imobil în devălmășie încăperea nelocativă cu suprafața de XX m², situată în XXX, înregistrată în Registrul bunurilor imobile cu nr. cadastral XXX, atribuindu-le Tatianei Mereuță și lui Perciun Veaceslav a câte $\frac{1}{2}$ cotă-parte ideală fiecare; s-a încasat din contul lui Perciun Veaceslav în beneficiul Tatianei Mereuță cheltuielile legate de achitarea taxei de stat în sumă de 2597,67 de lei, proporțional părții admise din acțiune.

La 12 iunie 2018, avocatul Igor Selchin, în interesele Tatianei Mereuță, a declarant apel împotriva hotărârii prime instanțe, solicitând admiterea cererii de apel, modificarea hotărârii din 05 iunie 2018 Judecătoriei Chișinău, sediul Central, dispunând partajarea bunului imobil deținut în devălmășie, prin atribuirea Tatianei Mereuță și lui Perciun Veaceslav a câte $\frac{1}{2}$ cote-părți ideale din bunul proprietate comună în devălmășie - ap. XXX cu suprafața de XXX m², situat în XXX, înregistrat în Registrul bunurilor imobile cu nr. cadastral XXX și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin decizia din 02 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, apelul declarat de avocatul Igor Selchin, în interesele Tatianei Mereuță, a fost respins și menținută hotărârea primei instanțe.

La 15.12.2018, Tatiana Mereuță, reprezentată de avocatul Igor Selchin, a declarat recurs împotriva deciziei din 02 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea recursului a indicat că prima instanță, cât și instanța de apel nu au aplicat norma materială și procesuală aplicabilă litigiului în partea pretențiilor admise și respinse, iar soluțiile sunt contrare materialului probatoriu administrat și prevederilor legale aplicabile speței în cauză.

Astfel, a solicitat admiterea cererii de recurs, casarea integrală a deciziei instanței de apel și modificarea hotărârii primei instanțe, dispunând partajarea bunului imobil deținut în devălmășie – apartament, a câte $\frac{1}{2}$ cote-părți ideale din bunul proprietate comună în devălmășie, încasarea de la Veaceslav Perciun în beneficiul Tatianei Mereuță a cheltuielilor de judecată suportate în prima instanță (diferența neîncasată – 2025 de lei), în instanța de apel (1734 de lei) și în instanța de recurs (1156 de lei).

La 04.02.2019, Tatiana Mereuță, reprezentată de avocatul Igor Selchin, a depus cerere de recurs suplimentar, menționând că consideră relevantă opinia separată a judecătorului Angela Bostan, care a atenționat despre temeinicia apelului declarat de Tatiana Mereuță referitor la aplicarea regimului proprietății în devălmășie asupra întregului bun imobil ce constituie obiect al litigiului.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că decizia recurată a fost pronunțată la 02 octombrie 2018 și expediată pentru comunicare participanților la proces la 18 octombrie 2018 (f. d. 39, vol. II), iar recursul a fost depus la 15 decembrie 2018. Astfel, se constată că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul împotriva deciziei din 02 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, în termen.

La 22.02.2019, Veaceslav Perciun, reprezentat de avocatul A. Colțov, a depus referință la cererea de recurs, prin care a solicitat de a se considera recursul declarat ca inadmisibil.

Prin încheierea din 27 februarie 2019 a Curții Supreme de Justiție, recursul declarat de către Tatiana Mereuță, reprezentată de avocatul Igor Selchin, a fost considerat admisibil și s-a fixat spre examinare pentru 27 martie 2019.

Examinând materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul întemeiat și care urmează a fi admis, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul și să caseze integral sau parțial decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, pronunțând o nouă hotărâre.

Verificând legalitatea deciziei atacate, prin prisma argumentelor invocate în cererea de recurs și referință, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție constată că, la examinarea cauzei, instanța de apel s-a limitat doar la aspectele constatate de către instanța de fond, iar concluziile expuse în decizie vin în contradicție cu circumstanțele cauzei.

Judecând cauza în ordine de apel, instanța de apel a reținut că, proprietatea comună în devălmășie a părților, foști soți, constituie doar $\frac{1}{2}$ din bunul imobil apartamentul nr. XXX, situat în XXX, înregistrat în Registrul bunurilor imobile cu nr. cadastral XXX și încăperea nelocativă cu suprafața de XX m², situată în XXX, înregistrată în Registrul bunurilor imobile cu nr. cadastral XXX. Or, anume aceste bunuri au fost dobândite în timpul căsătoriei și doar acestea se supun regimului juridic devălmaș.

Totodată, instanța a reținut că cealaltă $\frac{1}{2}$ cotă-parte din apartamentul nr. XXX, situat în XXX, înregistrat în Registrul bunurilor imobile cu nr. cadastral XXX, a fost dobândit de către intimatul Perciun Veaceslav până la încheierea căsătoriei. Respectiv, toate argumentele părții apelante invocate pe marginea faptului că sursele au fost comune, instanța le-a respins, menționând că tot ce a fost dobândit în timpul căsătoriei se prezumă comun, iar ceea ce a fost dobândit până la încheierea căsătoriei, chiar dacă în concubinaj, aceasta urma a fi probată potrivit regulii generale date de art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, iar în lipsa probelor care ar demonstra dobândirea dreptului în comun, instanța nu poate admite încălcarea dreptului de proprietate la $\frac{1}{2}$ cotă-parte din bunul imobil - apartamentul nr. XXX, nr. cadastral XXX.

Din analiza situației de fapt și de drept, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție atestă că, căsătoria Tatianeii Mereuță și a lui Veaceslav Perciun, a fost înregistrată, la 28 septembrie 2008, la Primăria s. Tomai, fiind trecută în registrul de stare civilă sub nr. 21 din 28 septembrie 2008, fapt invocat și necontestat de către părți.

Dreptul de proprietate asupra bunului imobil din litigiu - ap. XXX cu suprafața de XXX m², situat în XXX, a fost înregistrat în Registrul bunurilor imobile cu nr. cadastral XXX, la 30.09.2010, adică aproximativ după doi de ani de la înregistrarea căsătoriei părților, în calitate de proprietari ai bunului fiind înscrisi atât Perciun Veaceslav, cât și Mereuță Tatiana cu cota parte 1.0., ceea ce se prezumă că ambilor soți le-a revenit câte 1/2 cotă-parte. Adică, din momentul înregistrării dreptului de proprietate în registrul bunurilor imobile, ambii soți au devenit proprietari ai bunului imobil menționat cu cota-parte 1.0.

În sensul art. 321 Cod civil, în cazul bunurilor imobile, dreptul de proprietate se dobândește la data înscrierii în registrul bunurilor imobile, cu excepțiile prevăzute de lege.

Conform art. 371 Cod civil, bunurile dobândite de soți în timpul căsătoriei sunt proprietatea lor comună în devălmășie dacă, în conformitate cu legea sau contractul încheiat între ei, nu este stabilit un regim juridic pentru aceste bunuri. Orice bun dobândit de soți în timpul căsătoriei se prezumă proprietate comună în devălmășie până la proba contrară.

Deci, raportând normele de drept sus-citate la circumstanțele cauzei, Colegiul conchide că, dreptul de proprietate a ambilor părți a fost dobândit din momentul înscrierii în Registrul bunurilor imobile a apartamentului litigios, fiind înregistrat în timpul căsătoriei acestora, în așa fel, bunul imobil devenind proprietate comună în devălmășie, dat fiind faptul că în privința acestui bun nu a fost stabilit un alt regim juridic așa după cum stabilesc prevederile legale.

Mai mult, faptul înregistrării dreptului de proprietate în modul respectiv nu a fost contestat de nici unul din ei.

În contextul dat, se observă că, instanța de apel, concluzionând despre faptul că proprietatea comună în devălmășie a părților, foști soți, constituie doar 1/2 din bunul imobil, în situația în care dreptul de proprietate asupra bunului imobil a fost înregistrat în egală măsură ambilor părți în registrul bunurilor imobile, a inversat rolul procesual al părților din procesul civil în cauză. Înregistrarea dreptului de proprietate al reclamantei în condițiile legii, constituie un temei de degrevare a acesteia de probațiune. În sensul art. 123 alin. (4) Cod de procedură civilă, faptele care, conform legii, sunt prezumate a fi stabilite nu trebuie dovedite de persoana în a cărei favoare se prezumă. Prezumarea faptelor poate fi contestată, conform regulilor generale de probațiune, de persoana interesată dacă legea nu dispune altfel. În speță, însă se constată că pârâțul doar a obiectat împotriva partajării bunului imobil în devălmășie în mărimea solicitată de către reclamantă, dar nu a formulat, ca mijloc de apărare a dreptului încălcat sau contestat, cerințe proprii cu privire la obiectul dedus judecării, prin care să invoce apărarea unui drept al său sau a unui interes ocrotit prin lege, prin care să susțină că dreptul subiectiv al lui a

fost încălcat sau neîntemeiat contestat de către partea opusă. În așa fel, instanța de apel a examinat și s-a expus asupra unor pretenții caracteristice unei cereri de chemare în judecată sau a unei acțiuni reconvenționale, fără ca aceste pretenții să fi fost înaintate în conformitate cu prevederile legale și pe cale de consecință instanța de apel la examinarea cauzei a depășit limitele împuternicirilor sale prevăzute de lege.

Astfel, Colegiul consideră eronată concluzia, instanței de apel, precum că proprietatea comună în devălmășie a părților, foști soți, constituie doar $\frac{1}{2}$ din bunul imobil apartamentul nr. XXX, situat în XXX, înregistrat în Registrul bunurilor imobile cu nr. cadastral XXX, deoarece $\frac{1}{2}$ cotă-parte din apartamentul respectiv, în opinia instanței de apel, a fost dobândit de către intimatul Perciun Veaceslav până la încheierea căsătoriei.

Prin urmare, Colegiul cu referire la prevederile art. 370 Cod civil, potrivit cărora, împărțirea bunului proprietate comună în devălmășie între coproprietarii devălmași se va face proporțional aportului fiecăruia la dobândirea bunului, iar până la proba contrară, aportul coproprietarilor devălmași este prezumat a fi legal, apreciază ca eronată și concluzia instanței de apel, prin care aceasta decide că aportul lui Perciun Veaceslav în procurarea apartamentului este mai mare, dat fiind faptul că acesta, anterior căsătoriei, a încheiat cu „Reconscivil” SRL contractul nr. 151 cu privire la participarea prin investiții private la construcția apartamentului nr. XXX, cu două odăi în casa de locuit de pe str. XXX, iar la 16 septembrie 2008, a fost achitată suma de 323 140 de lei, echivalent al sumei de 21 127 de euro.

Față de această concluzie, Colegiul menționează că, conform materialului probatoriu prezent la dosar, anterior înregistrării căsătoriei acestora, la 17.05.2008, în or. Roma, Italia, a fost celebrată ceremonia nunții lor, fapt care, la fel, nu a fost negat de către părțile dosarului și, totodată, confirmat prin dovada prezentată la dosar – înregistrarea video a nunții lor.

Nu în ultimul rând este de menționat că, conform tradițiilor și obiceiurilor stabilite (uzanța), celebrarea nunților se încununează cu donarea din partea invitaților a mijloacelor financiare.

În sensul art. 4 alin. (1) Cod civil (în redacția de până la republicarea codului), uzanța reprezintă o normă de conduită care, deși neconsfințită de legislație, este general recunoscută și respectată în mod regulat într-un anumit domeniu al raporturilor civile. Important este ca aceasta să nu contravină legii, ordinii publice și bunelor moravuri.

În același timp, în perioada cuprinsă dintre 17.05.2008 – ziua celebrării nunții și 28.09.2008 – ziua înregistrării căsătoriei, perioadă care presupune începerea relațiilor de conviețuire a acestora, și anume, la 25 iulie 2008, între „Reconscivil” SRL și Perciun Veaceslav, a fost încheiat contractul nr. 151 cu privire la participarea prin investiții private la construcția apartamentului nr. XXX, cu două odăi în casa de locuit de pe str. XXX.

Potrivit pct. 2.1 al contractului sus-menționat, Perciun Veaceslav s-a obligat să achite „Reconscivil” SRL suma de 42 254 de euro, ce constituie plata pentru procurarea apartamentului nr. XXX cu două odăi cu suprafața totală de XX m²,

inclusiv lojile și balcoanele în casa de locuit, iar potrivit pct. 2.4 al aceluiași contract, Perciun Veaceslav s-a obligat la data semnării contractului să depună pe contul curent al „Reconscivil” SRL suma de 323 140 de lei, echivalent al sumei de 21 127 de euro, ce constituie prețul la jumătate din apartament.

Însă, prima tranșă în sumă de 323 140 de lei, echivalent al sumei de 21 127 de euro, a fost achitată, potrivit chitanței la dispoziția de încasare nr. 576, pe numele lui Perciun Veaceslav, abia la 16 septembrie 2008.

Prin urmare, circumstanțele date impun incontestabil concluzia, precum că rata inițială achitată pentru procurarea bunului imobil din litigiu, a fost achitată din suma acumulată cu titlu de donații la celebrarea nunții părților dosarului, sumă care, în sensul prevederilor de drept civil, constituie un bun, iar în sensul art. 372 alin. (1) Cod civil, art. 22 alin. (1) Codul familiei, bunurile care au aparținut soților înainte de încheierea căsătoriei... sunt proprietatea exclusivă a soțului căruia i-a aparținut sau care le-a dobândit. Deci, în cazul dat, suma acumulată cu titlu de donație la nuntă se prezumă a fi proprietatea de până la căsătorie, în părți egale, a ambilor soți.

Pe de altă parte se impune concluzia că banii primiți în dar la un eveniment comun – (celebrarea căsătoriei a cărei scop a fost dorința acestora de a forma o nouă familie, prin conviețuire comună, ulterior, acest lucru confirmându-se prin înregistrarea oficială a căsătoriei), constituie un bun comun.

În același timp, circumstanțele respective indică și la faptul că, părțile litigiului după celebrarea nunții, începând relațiile de conviețuire comună, manifestând dorința de a-și întemeia o familie, au convenit ca banii acumulați împreună cu titlu de donație să fie investiți în procurarea spațiului locativ, ținând cont de faptul că contractul de investiții în construcția bunului imobil a fost încheiat după celebrarea nunții și nu anterior, iar căsătoria a fost înregistrată nu la mult timp după încheierea contractului, prima rată de bani fiind achitată cu 12 zile înainte de a fi înregistrată căsătoria oficial. Adică, mijloacele financiare obținute prin donație la celebrarea nunții au fost investite în vederea realizării unui interes comun – procurarea unui spațiu locativ comun și evident că la încheierea contractului de investiții a participat doar unul din ei, or, dânsii se prezumau a fi o familie.

Mai mult ca atât, în speță, nu există oricare probe pertinente și concludente care să demonstreze cu certitudine că rata inițială achitată pentru procurarea bunului imobil se datorează unor alte surse financiare, obținute de către Perciun Veaceslav până la celebrarea nunții părților din litigiu și nu sunt surse provenite din donațiile făcute la celebrarea nunții acestora.

În lumina jurisprudenței CEDO, fiecare parte a procesului trebuie să aibă nu numai facultatea de a-și face cunoscute elementele, pe care se bazează pretențiile sale, dar și aceea de a lua cunoștință și de a discuta orice probă sau concluzie prezentată instanței de judecată (*CEDO, hot. Lobo Machado vs. Portugalia din 20.02.1996; hot. Vermeulen vs. Belgis din 20.02.1996*).

Conform art. 20 alin. (5) Codul familiei, sunt proprietate în devălmășie a soților bunurile care au fost dobândite din ziua încheierii căsătoriei până în ziua

încetării acesteia. Instanța judecătorească este în drept, în baza cererii soțului interesat care nu este vinovat de desfacerea căsătoriei, să declare bunurile dobândite de către el în perioada cât soții au dus gospodării separate proprietate a acestuia.

Prin prisma normei de drept sus-menționate se deduce că, dreptul de proprietate al părților dosarului asupra spațiului locativ a fost dobândit în timpul căsătoriei, cu înregistrarea acestuia în Registrul bunurilor imobile, ambii fiind incluși ca proprietari cu cota 1.0., iar argumentele instanței de apel în justificarea soluției, precum că aportul lui Veaceslav Perciun este mai mare, nu sunt de natură să indice că soții ar fi dus gospodării separate și că, Veaceslav Perciun la înregistrarea dreptului de proprietate ar fi obiectat și ar fi pretins la o altă cotă-parte reieșind din aportul adus, după cum pretinde ultimul, or, în conformitate cu art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

În așa fel, Colegiul consideră că concluziile instanței de apel sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei și, în același timp, instanța nu a dat o apreciere corespunzătoare tuturor probelor prezentate la dosar, or, căsătoria între Mereuță Tatiana și Perciun Valeriu a fost înregistrată la 28.09.2008, iar ceremonia nunții aceștia au organizat-o și au celebrat-o la 17.05.2018 – în cadrul căreia au acumulat cu titlu de donații surse financiare. Și doar ulterior celebrării nunții, la 25.07.2008, a fost încheiat contractul de investiții în construcția bunului imobil cu SRL „Reconscivil”, iar, la 16.09.2008, a fost achitată prima rată conform contractului menționat, dreptul de proprietate fiind înregistrat după doi ani de căsătorie pe numele ambelor soți cu cota 1.0.

Aspectele menționate conduc la concluzia că procedura desfășurată în instanțele de judecată ierarhic inferioare nu corespunde exigențelor art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și este de natură să aducă atingere dreptului de proprietate al recurenteii, respectiv modalitatea în care a fost examinată cauza nu poate echivala cu o soluționare efectivă a cauzei, astfel, fiind impusă casarea integrală a deciziei instanței de apel și casarea parțială a hotărârii primei instanțe, în partea ce ține de partajarea bunului imobil în devălmășie - apartamentul nr. XXX, situat în XXX, înregistrat în Registrul bunurilor imobile cu nr. cadastral XXX, atribuindu-i Tatianeii Mereuță $\frac{1}{4}$ cotă-parte ideală, iar lui Perciun Veaceslav $\frac{3}{4}$ cotă-parte ideală și de încasarea taxei de stat.

În conformitate cu art. 94 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului – proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

Conform art. 3 alin. (1) lit. c), j) și k) din Legea taxei de stat nr. 1216-XII din 03 decembrie 1992, pentru cererile de chemare în judecată privitor la litigiile cu caracter patrimonial, taxa de stat se stabilește în quantum de 3% din valoarea

acțiunii, dar nu mai puțin de 150 lei; pentru cererile de apel împotriva hotărârilor instanțelor judecătorești se stabilește taxa de stat în cuantum de 75 % din taxa calculată din suma contestată, iar pentru cererile de recurs 50 % din taxa calculată din suma contestată.

Reieșind din cele expuse, în conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE:

Se admite recursul declarat de către Tatiana Mereuță, reprezentată de avocatul Igor Selchin.

Se casează decizia din 02 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Tatianei Mereuța către Veaceslav Perciun cu privire la partajarea averii în devălmășie și încasarea cheltuielilor de judecată.

Se casează parțial hotărârea din 05 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, în partea ce ține de partajarea bunului imobil în devălmășie - apartamentul nr. XXX, situat în XXX, înregistrat în Registrul bunurilor imobile cu nr. cadastral XXX, atribuindu-i Tatianei Mereuță $\frac{1}{4}$ cotă-parte ideală, iar lui Perciun Veaceslav $\frac{3}{4}$ cotă-parte ideală și încasarea taxei de stat, și se pronunță în această parte o hotărâre nouă, prin care:

Se partajează bunul imobil în devălmășie - apartamentul nr. XXX, situat în XXX, înregistrat în Registrul bunurilor imobile cu nr. cadastral XXX, atribuindu-i Tatianei Mereuță $\frac{1}{2}$ cotă-parte ideală, iar lui Perciun Veaceslav $\frac{1}{2}$ cotă-parte ideală.

Se încasează de la Veaceslav Perciun în beneficiul Tatianei Mereuță cheltuielile de judecată sub formă de taxă de stat în mărime de 4622 (patru mii șase sute douăzeci și două) de lei și 22 de bani, suportate în prima instanță, în mărime de 1734 (o mie șapte sute treizeci și patru) de lei, suportate în instanța de apel, în mărime de 1156 (o mie o sută cincizeci și șase) de lei, suportate în instanța de recurs, iar în total suma de 7512 (șapte mii cinci sute doisprezece) lei și 22 bani.

În rest, hotărârea primei instanțe se menține.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul -

Oleg Sternioală

Judecătorii

Ala Cobăneanu

Galina Stratulat

Dumitru Mardari

Svetlana Filincova